

SEVGİLİ İL HAN (PROF. DR. ÖZAY) İÇİN -YOĞUN BİR İÇTENLİKLE-

Prof. Dr. Hüseyin Ülgen*

Hatırasını her zaman derin bir sevgi ve saygı ile andığımız müstesna Hocamız Prof. Dr. Kemal Oğuzman her yılsonunda seminer öğrencileri için Yeşilyurt Klubünde bir çay partisi düzenlerdi. Ben bu toplantıların – tabir caiz ise- tabii davetlisi idim. Yine güzel bir bahar/yaz akşam klüpte toplanıldı; katılanlardan biri son derece ciddi görünümü, ancak çocuk yüzlü (baby face) bir gençti. Görünümü ile müsemma ağırbaşlı cümleler ile konuşuyor ve dikkat çekiyordu. Bu çocuk yüzlü, ağırbaşlı öğrenci İl Han Özay’dı. İtalyan Lisesi’nden mezun olduğunu, yüksek tahsilini Roma Üniversitesi’nde birincilikle ikmal ettiğini ve orada çok saygın bir isme sahip olduğunu öğrendim. İl Han o zaman Maliye Kürsüsü’nde idi ve değerli Hocamız (rahmetli) Prof. Dr. Orhan Dikmen’in yanında çalışıyordu. Bana Ord. Prof. Dr. Sıddık Sami Onar’ın kendisini idare Hukuku Kürsüsü’ne transfer etmek istediğini söyledi. Bilahere bu “transfer” gerçekleşti ve İl Han Özay İdare Hukuku’na geçti. Böylece İdare Hukuku’nu – kimse gücenip darılmasın ama hiç sevmeyen Ticaret Hukuku asistanının en sevdiği arkadaşı İdare Hukuku asistanı oldu.

Ben; meslek hayatıma başlarken kendime son derece bilinçli olarak bazı ilkeler koymuştum. Bunlardan biri de iş hayatındaki arkadaşlarımla/meslekdaşlarımla olan ilişkilerimi iş hayatının ilişkileri ile sınırlı kalması idi. Bu nedenle İÜHF’den sınıf arkadaşlarım olan sevgili Rona (Prof. Dr. Serozan), sevgili Belgin (Prof. Dr. Erdoğan), sevgili (rahmetli) Metin (Doç. Dr. Tuluay) ile olan ilişkilerimde bile bu çerçevede hareket ediyordum. Benim bu ilkemin bir istisnası sevgili İl Han, diğer istisnası da her birini daima sevgi ve saygı ile andığım başta sevgili Ömer (Prof. Dr. Teoman) olmak üzere değerli kürsü arkadaşlarım (Mehmet Helvacı/Abuzer Kendigelen/Arslan Kaya/N. Füsün Nomer Ertan/Alihan Aydın/M. Fatih Arıcı/Ali Paşlı) olmuştur.

İl Han İdare Hukuku’nda çok önemli bir isim oldu. Gerek öğrencileri, gerek iş hayatındaki meslekdaşları O’nu her zaman sevgiyle, saygıyla, takdirle, hayranlıkla zikrettiler. O ilmi, irfanıyla, kültürüyle, giymi/kuşamı ile oturması, kalkması, erkan adabıyla – sevgili Ömer Teoman’ın deyişi ile – Üniversiteye (özellikle de İÜHF’ye) yakışır bir öğretim üyesi (“Hoca”) oldu. Ben, bu kelimelerin/cümlelerin klasik övgü

* İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi E. Öğretim Üyesi

kelimeleri/cümleleri olarak algılanmamasını özellikle istirham ediyorum. İl Han – gayri kabili ikame – bir İdare Hukukçusu, bir Hoca ve bir arkadaşdır.

Biz, o zamanki güzelliği bugünkünden farklı olan İstanbul'da, akademik hayatın başlangıcında iki genç asistan olarak güzel hatıralar paylaştık. Birbirimizin çalışmalarını izledik. Her zaman ben O'ndan bahsettim, O ben'den. Sevinçlerimiz oldu, üzüntülerimiz oldu... Hepsini paylaştık, birbirimize destek olduk, güç – kuvvet verdik. O Sıddık Sami beyi kaybettiğinde yanında ben, ben Murat'ımı kaybettiğimde yanımda O vardı.

İş hayatı, İstanbul hayatı, İdare Hukuku, Ticaret Hukuku... Yolları her zaman kesişmiyor... Birbirimizi belki eskisi kadar sık göremiyoruz. Dostların selam getirip selam götürmeleri ile yetinmek zorunda kalıyoruz. Ama biz her zaman birbirimizden haber almalıyız. Almalıyız ki o eski günleri, tatlı anıları unutmayalım...

İl Han – yukarıda söylediğim gibi – İdare Hukuku'nda tekdir. "Günüşığında Yönetim" O'nun İdare Hukuku'na ne kadar hâkim olduğunu, Türkçeyi ne kadar güzel kullandığını gösteren değerli bir eserdir. Bu kitabı okurken yazarın genel kültürü, zerafeti, duyarlı iç dünyası ile karşı karşıya gelirsiniz. İl Han başta İtalyanca olmak üzere pek çok yabancı dili olağanüstü düzeyde konuşur. Kendisi reddeder ama Almancaya da vakıftır (nicht hinauslehnen'e varıncaya kadar...).

Öyle ümit ediyorum ki bu satırlar O'nun yüzünde tebessüm yaratacaktır. Güzel yüzünden o tebessümün hiç kaybolmaması niyazı ile, sevgili İl Han'a daha nice sağlıklı ve huzurlu yıllar diliyorum.

İÜHF'nin hatırlınas ve güzide mensupları İl Han Özay için çıkarılan bu Armağanı hiç şüphesiz O'nun için düzenlenecek bir törenle kendisine sunacaklardır. Ben, insanın ayrıldığı yerle ilişkisini sadece gönlünde yaşatması düşüncesinde olduğumdan o törende bulunamam. Yine meslek hayatımın başında kendime düstur edindiğim bu ilkenin bir gün beni bu kadar mahzun edeceğini tahmin edemedim.